

U želji da ispuni propisani obred, Isus u evanđelju nailazi na situaciju koja ne vodi k svetosti. U hramu su se nalazili prodavači životinja koje su služile za hramsku žrtvu te mjenjači novca. Reklo bi se da su u službi svetoga. No, Isus ne misli tako, već uzima bič i izgoni ih iz hrama, jer su od svetog prostora učinili trgovački centar koji tek sekundarno služi kao bogomolja. Njima nije bio bitan ni Bog ni hram nego zarada, koja im je božanstvo. Zato Isus pristupa čišćenju hrama, tj. istjeruje iz njega sve što ga onečišćuje da bi ga vratio u službu svetoga. Isusu smeta profanacija svetoga. Bit ćemo uvjereni kako se nas ovo evanđelje ne tiče, jer naša crkva nije špilja razbojnička. No, Isus skreće pozornost na jedan drugi hram, a to je hram tijela. Pavao nas poučava da je hram Božji svet, a to smo mi, jer u nama prebiva Duh Sveti, jer smo kršteni u Božje ime, jer primamo njegovo tijelo i postajemo živa svetohraništa. To Isus želi očistiti: interijer našega srca koje treba pripadati samo Bogu. On želi učiniti red u našem srcu, istjerati lažne bogove kojima se klanjamo i kojima služimo. Često i sami u tobožnje svete svrhe radimo stvari koje to nisu, nebitnim stvarima dajemo prvenstvo. Tako u pripremi za sakramente najmanje mjesta dajemo samim sakramentima, već se brinemo o dvorani u kojoj će biti zajedničko blagovanje, brinemo se oko ukrašavanja prostora, oko toga što ćemo odjenuti, kako ćemo ispasti na fotografijama, a da svetost sakramenta ostavimo po strani, postavljajući uvijek iritantno pitanje o duljini trajanja obreda, jer je bitnije da se ne ohladi juha, nego li da se doživi posebnost susreta čovjeka i Boga u svetim znakovima. Svatko od nas potreban je čišćenja od svih nečistoća koje poganiziraju našu svetu dušu i život koji smo pozvani ostvariti prema zapovijedima koje nam je Bog dao. Isus dobro zna što je u srcu svakoga čovjeka, zna sve naše kaose i neredne koje treba očistiti da bismo se ponovno vratili u službu svetoga. Bog nam stalno daje jasne upute kako živjeti da ne promašimo smisao života, koji ne završava ovdje, već se nastavlja u vječnosti. Dopustimo Bogu da nas mijenja, da ne budemo oni koji pobožno izvršavaju obred vanjskom formom, a ne mijenjaju svoju unutrašnjost, već da uistinu živimo od svake riječi koja izlazi iz Božjih usta, da postanemo sveti ljudi i Kristova prisutnost svakom čovjeku.